

POEZJA URZĘDOWSKA

Wiersze Justyny Oleszek

Polska

A wiosna była piękna tego roku,
 Jak każda wiosna w Polsce.
 A w lasach hulały wiatry,
 Te co od drzew, po zmroku
 Opowiadały bajki...
 Wtedy krokusy, przebiśniegi, zawilce
 Szły po alejach topoli,
 I cień okrywał ich smukłe nogi,
 I przynosiły dary...
 By te mlecze, kaczeńce, konwalie
 Po zielonych łąkach szły w tańce,
 Jak na niebie owieczki pańskie.

I był maj,
 I wszystkie kwiaty polskie zakwitły w tym maju,
 Jabłonie, grusze i śliwy zamalowały na białe.
 I tulipany i maki,
 Czerwone były jak krew polska.
 A fiołki były jak zorze,
 I czereśnie jak biała tęcza.
 I był gaj tam zielony,
 I były iglaste lasy,
 Których wonie, szyszkowe, ponętne,
 Szukały ponętnych hałasów.
 A lipy, choiny młode, sosny,
 Rozłożyły spódnicze zielone,
 I tańczyły w rytm oddechów wiosny,
 Które wiatry północne zabrały.
 A hałasów, barw było dużo.
 Purpurowe głosy słowików,
 Tak lekkie zwiewne i młode,
 I echo kukułczych śpiewów.
 I niebieściły się ważki,
 Błękitne motyle,
 Oczy pawie patrzyły jak zjawy,
 I brunatniały się osy, trzmiele.
 I były czerwone jak maki,
 I rude i bordowe biedronki,
 I były boskie wilgotne.

Marzenia

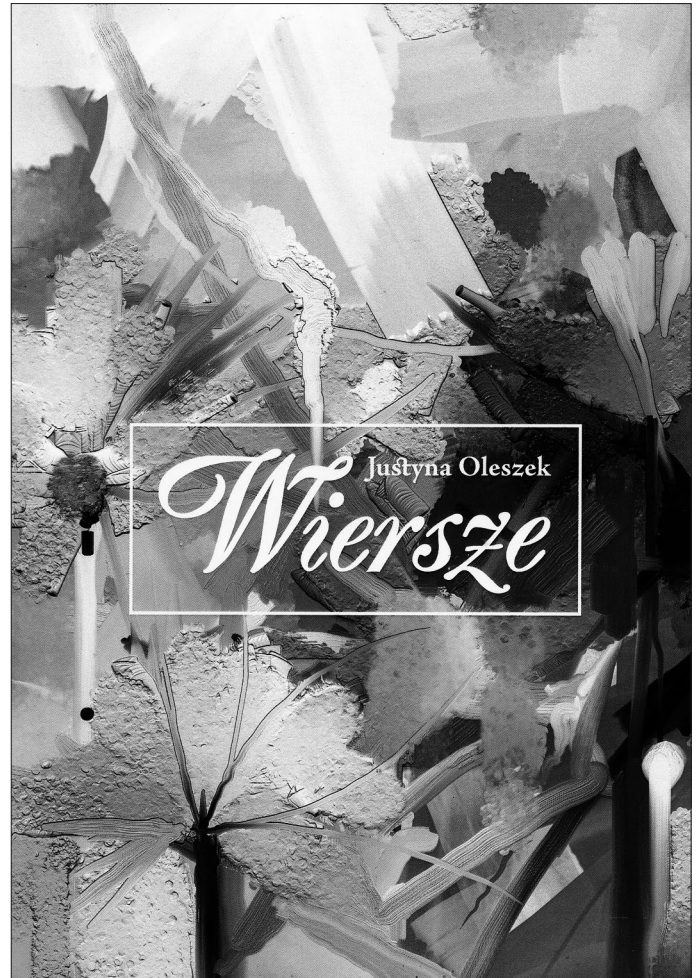
Marzenia są złote,
 marzenia kochające,
 A świecą,
 jak największe słońce!

Marzenia pachną
 miłością – radością.
 Świecą...
 By na tym świecie
 Było inaczej, lepiej!

Urzędów, 1991 r.

Ma Młodość

Ma Młodość
 Szalona młodość
 Nikt się nie dowie
 Jak wiosną śpiewasz
 Serca ogrzewasz.
 To sen na jawie
 To kwiaty na murawie.
 Łatwo Cię stracić
 I zniszczyć łatwo
 Jak Ewie w raju
 Pójdzie to gładko.

Ecce homo

„A żołnierze upłótszy koronę z cierni,
 włożyli Mu na głowę”
 „Witaj Królu żydowski” – wołali:
 sąd orzekł:

„Oto człowiek”.
 A On stał w płaszczu purpurowym,
 purpurowym od ubiczowania.
 Oszepecony,
 krwią boską zbryzgany,
 dla naszego zbawienia.

Stał zmęczony, poniżony, oszukany,
 człowiek dobry, miłosierny, pełen troski.
 „Witaj Królu Żydowski” – wołali.
 „Ukrzyżuj, zamęcz, zamorduj!”
 A On stał by wyrównać przepaście,
 między Bogiem a człowiekiem,
 Stworzycielem a stworzeniem.

Oto człowiek i Bóg w jednej osobie.
 „Oto człowiek” wśród współczesnych czasów.

Wiersz wyróżniony w konkursie literackim

Czy pamiętasz

Czy pamiętasz nasze dzieciństwo, a potem młodość...?
 Czy pamiętasz ten las pełen grzybów,
 gdzie tak łatwo można było się zgubić?
 Chodziliśmy tam razem.
 A pamiętasz może tafłę jeziora,
 którego spokój ciągleśmy zakłócali
 dziecięcymi śmiechami?
 Pamiętasz polną drogę prowadzącą do morza zbóż?
 A pamiętasz tę miłość dziecięcą, wiosenną,
 która niczym nie mogła przyblaknąć?
 Kochaliśmy szczerze!
 A potem... czy pamiętasz co się stało?
 Zniknęło to wszystko jak zaczarowane!
 Dlaczego?
 Przepaść spotkałem, na tej drodze, w młodości!
 Byłem naiwny... wiem... i głupi.
 Łatwo zniszczyłem wszystko co było.
 Chciałem być dorosły.
 Teraz,
 gdy trzeźwo piszę te strony,
 wiem... że dziecięce lata były bardziej dorosłe!

Lublin, wrzesień 1993 r.

Noc

Tylko latarnie widzą co się dzieje.
 Krzyk, jak zalew krwi,
 jak ryk!
 I cisza...
 Na szybko
 widać ostatni ślad szczęśliwego dziecka...
 ostatni ślad po krainie snu... zostaje rzeczywistość.
 Najpierw było światło, potem dźwięki,
 Mama i tata
 teraz już nic...
 Tylko rzeczywistość
 Pociąg zatrzymał się w drodze do szczęścia.
 I znowu krzyk!
 Echem roznosi się bicz!
 Raz, dwa, trzy!
 Z echem dochodzi miłość ojca do dziecka.
 Roztrzaskane serce upada do kielicha z wódką
 i spala się... w rzeczywistość.
 Noc
 Tylko latarnie widzą co się dzieje.

Wiersz nagrodzony w konkursie
 (na temat alkoholizmu), 1993 r.

Jeszcze poezja Jerzego Kowalewskiego

Zakościelne

Za kościołem
 Początek miało.
 Dom Ludowy
 Po lewej,

Dalej rzeźnia.
 Jeszcze dalej
 Piekarnia,
 Za piekarnią
 Mleczarnia.

Idąc uparcie
 Cały czas
 Do przodu,

Napotykalismy młyn,
 Który ciągle
 Walczył
 Z wodą.

Piękna

Byłaś piękna
 Pani moja
 Uśmiech Twój
 Rozjaśniał noc,

Urzędowski Judym

Doktor Hevelke.
 Prawy człowiek,
 Ogromnie miłujący
 Swoją zawód.

Służył pomocą
 Medyczną,
 Często materialną,
 Mieszkańcom Urzędowa.

Pacjenci kochali
 Swojego lekarza
 Doktora Hevelke.

Był uwielbiany
 Przez społeczność
 Zamieszkującą Urzędów
 I okolice.

Byłaś piękna
 Jak ornament
 Który zdobił
 Całą ziemię,

Mirosław Bortkiewicz

Urzędowianin
 Lekarz z powołania,
 Lekarz z wykształcenia.

Wspaniały człowiek
 Służący pomocą
 Ludziom chorym.

Wielce etyczna postać
 Wiernie realizował
 Przysięgę Hipokratesa.

Pozostanie na zawsze
 Obrazem wspomnień
 Mieszkańców Urzędowa.

Bednarz

Mikuszewskie –
 Droga na Bęczyn.
 Po prawej stronie
 Zakład bednarski
 Beczki produkował.

Mistrz Bolesław
 Drewniane dzieło
 Ręcznie formował.

Klepki dębowe
 Moczył, wyginał,
 Skręcał w obręcze
 Śrubą zapinał.

Dębowe klepki,
 Stalowe obręcze –
 Beczki tworzyły
 Bolesława ręce.

Wiersze powstały w 2022 r.

Anna Buława

„Niezlomni w moich oczach”

W Zespole Szkół Ogólnokształcących im. Władysława Jagiełły w Urzędowie nauczyciele od wielu lat zachęcają uczniów do rozwijania kultury żywego słowa i humanistycznych zainteresowań, wdrażają do samokształcenia i podejmowania odpowiedzialności za własny rozwój, a przede wszystkim stwarzają możliwość prezentacji uzdolnień uczniów i ich samorealizacji. Młodzież chętnie bierze udział w licznych konkursach przedmiotowych, literackich i recytatorskich.

W marcu 2022 r. pod patronatem honorowym Wojewody Lubelskiego, Marszałka Województwa Lubelskiego, Lubelskiego Kuratora Oświaty, Instytutu Pamięci Narodowej Oddział w Lublinie oraz pod patronatem medialnym Polskiego Radia Lublin i Fundacji Kwartalnika „Wyklęci” został ogłoszony Konkurs Poetycki dla Dzieci Szkół Podstawowych Województwa Lubelskiego „Niezlomni w moich oczach”. Celem konkursu było promowanie wśród dzieci i młodzieży postaw patriotycznych w oparciu o świadomość wartości, którym służyli Żołnierze Wyklęci, rozwój świadomości literackiej i zamiłowania do języka ojczystego oraz kształcenie poprawnej polszczyzny.

W ramach obchodów Narodowego Dnia Pamięci Żołnierzy Wyklętych czworo uczniów ZSO w Urzędowie wzięło udział w konkursie poetyckim i napisało utwory poświęcone Żołnierzom Wyklętym. Na konkurs nadesłano ponad 200 prac literackich. W gronie wyróżnionych uczestników konkursu znalazła się cała czwórka uczniów szkoły z Urzędowa. Poniżej prezentujemy nagrodzone wiersze młodych literatów.

Pomocą i korektą przy powstawaniu tekstów służyła nauczycielka języka polskiego Anna Buława.

Maria Kowalska (klasa V A)

Dla naszych bohaterów

Walczyli podczas wojny,
a kiedy przyszedł oddech wolności
Oni potępieni, wyklęci
nie mogli zaznać radości.

Choć dziś chwała bohaterom,
lecz oni ponieśli straszliwe rany.
Tracili imię, rodziny i byli wyszydzani.

Oddali broń w dobrej wierze,
że mają już wolny kraj.
Lecz przyszli nocą inni żołnierze,
by patriotyczny zdeptać żar.

Zabrali ich na męki,
co Hitler nie dał takich.
Zostali zabici, oszukani,
w dole nieznanym pogrzebani.

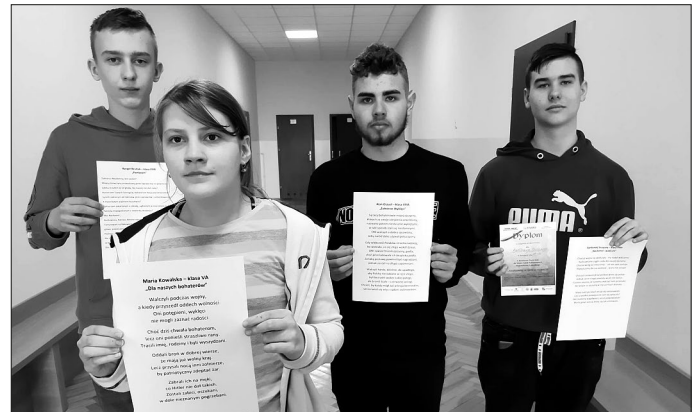
Alan Oszust (klasa VIII A)

Żołnierze Wyklęci

Są tacy bohaterowie mojej ojczyzny,
których za swoje cierpienia oraz blizny,
nazwano potem niesłusznie wyklętymi,
w taki sposób stali się niezłomnymi.
ONI walczyli o dobro ojcowizny,
żeby naród dalej używał polszczyzny.

Gdy większość Polaków straciła nadzieję,
bo widziała, co się złego wokół dzieje,
ONI zawsze bronili ojczyzny, godła,
choć prześladowała ich bezpieka podła.
Za taką postawę powinni być nagradzani,
jednak zostali na długo zapomniani.

Walczyli hardo, dzielnie, do upadłego,
aby Polskę nie oddano w ręce złego,
byli bezradni wobec takiej potęgi,
ale bronili białoczerwonej wstęgi.
Chcieli, by każdy mógł żyć w kraju beztróskim,
sprzeciwiali się więc rządowi stalinowskiemu.

Bartłomiej Szczęsny (klasa VIII A)

Niezlomni–waleczni

Chociaż wojna się skończyła – my nadal walczymy
Nadstawiamy ciągle czoła dla naszej ojczyzny.
Chociaż wróg już nieco inny – cel ten sam zostaje
Wywalczymy dla nas wolność – wiara nie ustaje!

Chociaż czerwonej krwi polskiej wiele się poleje
Jednak serce z tego powodu wcale nie boleje.
Czasem smutno, że samemu walczyć nam przystało
Bo tysiące za ojczyznę w męczarniach skonało.

Wielu ludzi po latach wciąż się zastanawiało
Czy to wielkie poświęcenie nam się opłacało?
Nie mieliśmy wątpliwości, serce podpowiadało
Warto ginąć za kraj, który się tak umiłowało.

Kacper Resztak (klasa VIII B)

Pamiętam

Żołnierzu Niezlomny, kim jesteś?
 Młodą dziewczyną prowadzoną przez oprawców na powrozie?
 Zabita strzałem w tył głowy, bo inaczej nie dali rady?
 Harcerzem Szarych Szeregów, bohaterem Akcji pod Arsenalem?
 Synem zabranym od rodziców przez oprawców i zamordowanym?
 A może byłem więźniem Auschwitz?
 Żołnierzem oskarżonym o zdradę, sądzonym w teatralnym procesie?
 Patriotą niepokodzonym z sowiecką okupacją?
 Moi Niezlomni...
 Buntownicy, Patriotci, Bohaterowie...
 Torturowani na Rakowieckiej, więzieni, zamordowani strzałem w tył głowy, powieszeni...
 Pochowani na „Łączce”, zamurowani w piwnicach bezpieki...
 Nie zasłużyliście na ulaskawienie sądu, prezydenta, pamięć...
 Ja będę o Was pamiętał!
 Dla mnie zachowaliście się, jak trzeba!

Wiersze Sylwestra Budy

Piękny dzień

Lasy toną w słońcu
 Na łąkach szkli się rosa
 Piękny dzień na ziemię
 Zesłały niebiosa
 W dole szumi potok
 Żywy i wesoly
 I jest tak ruchliwy
 Jak w pasiece pszczoły
 Delikatny wietrzyk
 Mgłę zgarnia znad lasu
 Upajam się widokiem
 Nie szkoda mi czasu

Lato

W miesiącu lipcu
 Nie brak jest gorąca.
 Trudno znaleźć sobie miejsce
 Do zachodu słońca
 Żar piekielny spod błękitu
 Na ziemię się wali
 W termometrze rtęć zawrzała
 I brakuje skali
 Popijając chłodny napój
 W altanie zielonej
 Już o zimie pomyślałem
 Choć nie tęsknię do niej

Po ślubie

Czas po ślubie szybko leci
 I przychodzą na świat dzieci
 Nim rozwinie się nowela
 Znowu śluby i wesela
 Jeszcze słyszysz Mendelсона
 A tymczasem przyszła ona
 Pierwsza wnuczka, a czas leci
 Potem wnuczek
 drugi, trzeci
 Oto cała jest zagadka.
 Jak się człowiek zmienia
 W dziadka

Matka

Choćbyś obszedł świat dokoła
 Znalazł szczęście, uśmiech rzadki
 Nikt zastąpić ci nie zdoła
 Ukochanej twojej matki
 Nikt tak dobrze nie rozumie
 Nie ukoi tak w rozterce
 Tylko ona jedna umie
 Swego dziecka odczuć serce
 Tylko ona jedna zgadnie
 I odczyta z źrenic głębi
 Każdy smutek w duszy
 Każdą boleść, która gnębi
 Toteż póki matka żyje
 Póki słodko z tobą gwarzy
 Niech twe serce dla niej bije
 I miłością niech ją darzy

Wybrał stajenkę

Mógł urodzić się w pałacu
 A wybrał ubogą stajenkę
 Mógł mieć bogacza za ojca
 A wybrał sobie ubogiego cieślę
 Nim mu mędrzy ze wschodu dali
 Dary swe w ofercie
 To pierwsi się kłaniali
 Ubodzy pasterze
 To wszystko miało znaczyć
 Że się nam narodził
 Bóg biednych, a nie bogaczy
 Że jednak bogactwem
 Siła nazbyt wielka
 Dziś z tego przesłania
 Zostały jasełka

Wieczór wigilijny

To właśnie tego wieczoru
 Gdy mróz lśni jak
 Gwiazdka na dworze
 Przy stołach są miejsca
 Dla obcych
 Bo nikt być smutny
 Nie może
 To właśnie tego wieczoru
 Gdy wiatr zimny
 Śniegiem dmucha
 W serca złamane i smutne
 Cicha wstępuje otucha
 To właśnie tego wieczoru
 Od bardzo wielu wieków
 Pod dachem tkliwej kołody
 Bóg się rodzi w człowieku

Na rynku w Urzędowie

W Urzędowie na rynku,
Córka garncarza stała,
I gliniane garnki,
Ludziom sprzedawała.
Przyglądali się przechodnie,
Garnkom i ładnej dziewczynie,
I pytali czy te garnki,
Robią na Bęczynie,
Dziewczyna im odpowiada,
Garnki robią na Bęczynie
Od dziada pradziada
Garncarze z Bęczyna,
To świetni rzemieślnicy,
Nie ma takich drugich
w całej okolicy.
Wstało już słońce,
Wyrzało zza rogu kamienicy,
Nastał ciepły poranek,
Przyszło do dziewczyny,
I kupiło sobie kolorowy dzbanek.

Urzędowskie babeczki

Są urodne, no i zgrabne
Urzędowskie kobity
A jak która wystąpi
A jak która zaśpiewa
To aż w sercu cię kłuje
I na wylot przesywa
Pełno jest ich wszędzie
Są w gminie i geesie
I na każdą zabawę
Diabeł je przyniesie
Są podobno pobożne
Pod figurą śpiewają
Jak się trafi okazja
To swych mężów kiwają
Potrafią gotować
Robić smaczne wypieki
Tak smakują jak
Lekarstwa z apteki
Nie krzywdzą se chłopcy
Jak już państwo wiecie
Bo z takimi babkami
Jest wesołe życie

Rolnik

Pewien rolnik z Urzędowa
Nic nie robił, bo chorował
Wciąż narzekał i urągał
Zły stan nerwów go przerażał
Więc się udał do lekarza
Lekarz mu co trzeba zbadał
I choremu tak powiada
Pan ulega ciąglej presji
Rzekłbym, żyje pan w depresji
Myśli rolnik też diagnoza
Wie to przecież każda koza

To nie Polak

To nie Polak, co zakłady
Rodzinne zatracą
Doprowadza je do ruiny
I obcych wzbogaca
To gospodarz kraju żaden
Co ziemię sprzedaje
I dopuszcza, by obce
Wcisnęły się kraje
Wy, którzyście wyszli z wioski
Pod obce władanie
Pamiętajcie, że chłop polski
Wciąż ojczyźnie służył
Ciągłe ją wzbogacał siłą
A nigdy nie burzył
Więc zewrzyjmy swoje dłonie
Niech nikt z nas nie błądzi
Niechaj obcy naszym krajem
Sprzedajnie nie rządzi
Byśmy ziemię naszych
Ojców mogli z dumą wskazać
I nie dali się podstępnie
przez wrogów wymazać
W imię Boga podnieśmy
Ramiona
Przy skibie zagonu
Niechaj w walce nas wspomaga
Jak dawniej bywało
Gdzie się dzieje jego
W historii kreśliło
Nam potrzebny chłop u władzy
Jaki kiedyś Witos bywał
By wciąż naszą niepodległą
Ojczyźnie wskazywał
Bo chłop na tej ziemi
Wszystkich żywi i broni

Emeryt

Czemu płaczesz emerycie
Przecież nie jest ci tak źle.
Już nie musisz wstać o świcie
By do pracy śpieszyć się.
Możesz leżeć do południa
Patrzyć w sufit albo spać
Cóż ci więcej brak do szczęścia
Cóż ci więcej można dać
Gdy bezsenność ci się znudzi
Pół etatu sobie weź
Albo zajmij się ogródkiem
I wyrwij z grządek perz
Możesz także bawić wnuki
W parku spotkaj się z kolegą
i nie biadol, bo to wstyd
Nie oczekuj na podwyżki
Na orderki itp.
Bo to nie jest najważniejsze
Ale szanuj zdrowie swe

Miasto Lwów

Wybarwiło słońce liście
Na czerwone złoto
Jesień przyszła uroczyście
Skończyło się lato
Pogoda też dopisała
Ciepluteńko było
A ty znów do Lwowa
Przyjechałeś
Bo ci tęskno było
Za miastem ci bliskim
Urokliwym Lwowem
Za stronami rodzinnymi
Powiedz jednym słowem
I choć byłeś tam trzy razy
Pojechałbyś znów
tak cię ciągnie w tamte strony
Ukochany Lwów

Życie emeryta

Każdy z nas się szczyci
Długim stażem pracy
A jak żyli, opowiem
Byli zdolni, młodzi
Świat stał dla nich otworem
Życie w pełnej swobodzie
Brali zawsze z humorem
Dom, nauka i praca
W ulubionym zawodzie
Ale czas nie powraca
Spłynął w życia pochodzie
Lat minęło niemało,
Bo już ponad czterdzieści
To, co w kraju się działo
Trudno w głowie pomieścić
Wyścig pracy i pochody
Barwne transparenty
Wtedy każdy był młody
Nawet uśmiechnięty
Chociaż kartki na cukier
Trochę psuły nam życie
Zaslanialiśmy lukę
Marzeniami o dobrobycie
Śniła nam się syrenka
A potem warszawa i duży fiat
Sny okazały się złote
Przyszły dzieci na świat
Znów harówka od świtu
Aż po nocne godziny
Dążenie do dobrobytu
Poprzez majowe czyny
W tym codziennym kieracie
W domu, a potem, w pracy
Tak wegetowali
Prawie wszyscy rodacy
Ten, co piał się wciąż w górę
I osłaniał klikę
Dziś bierze emeryturę
Z innym przelicznikiem

Za wcześnie odszedłeś doktorze Serafin

Za wcześnie odszedłeś doktorze
 Za wcześnie zapłonęły znicze
 Za wcześnie ktoś powiedział: „Żegnaj”
 Gdy noga za nogą włókł się kondukt
 A anioły nosły Twoje serce
 Cicho wśród szelestu jesiennych liści
 Szeptaly swoje wiersze
 Że człowiek jest małą kropelką rosy
 Przybędzie w nocy – błysnie i zgaśnie
 Ślad pozostawi w rodzinnym świecie
 Wspomnienia siostry dzieci czy brata
 A płyta z granitu z krzyżem ciało przygniecie
 I tak zostanie już na długie lata
 A gdy Ci Pan Bóg przekaze batutę
 Niebiosa ozdobią Twymi obrazami
 My tu na ziemi pamiętamy o Tobie
 I te dni kiedy jeszcze byłeś z nami
 A czule serca wciąż czuwać będą
 Na święto zmarłych porządek zrobią
 Życzliwe dłonie kwiaty przyniosą
 Znicze zapalą, dom smutku i ciszy życiem ozdobią

Ogrodnik

Zasadził dziadek konopi krzaczek
 Bardzo się przy tym trudził biedaczek
 Sadzonki przyniósł wnuk Zdzychu
 „Zasadź to dziadku tylko po cichu
 I żeby nigdzie nie było znaku
 To opłacalne będzie od maku
 Będziemy żyli sielsko, anielsko
 Kiedy do skupu odda się zielsko”
 Dziadek zasadził, plewił, nawoził
 Ogrzewał, żeby mróz nie zaszkodził
 A toto rosło jak ciasto w dzieży
 Bo miało wszystko, co się należy
 Wkrótce nadeszła pora na żniwo
 I wtedy dziadek zapytał Zdzychu:
 „Co z tego będzie?”
 „Dziadku to jest Marycha”
 A dziadek, że miał pojęcie słabe
 Powiedział: „Zdzychu, ty przecież masz babę”

Jak władza chorym dogadza

Trudzi się pan premier
 Sejm i Senat się trudzi
 I sili jakby jeszcze
 Bardziej naród uszczęśliwić
 Co ogłosić w mediach
 Dziś, jutro, pojutrze
 By każdy uwierzył
 Że klęska to sukces.
 Ogłosiły swój pomysł
 Wspaniały, nie ma już
 Kas chorych
 Bo się nieładnie nazywały.
 Fundusz Zdrowia w nazwie
 Dostojny i dumny
 Służy tym co zdrowi
 A chorzy do trumny
 Albo niech komputer
 Kupi i serfuje
 Przychodnie wybiera
 I się rejestruje
 Do internisty za rok
 Są wolne numerki
 Za półtora dla tych
 Co chorzy na nerki
 Dermatolog przyjmie
 Tylko z cerą ładną
 Dentysta gdy wszystkie
 Zęby ci wypadną
 Nad sensem reformy
 Gdy się zastanowić
 Przychodzi pytanie
 Czy oni są zdrowi?

Będą pomagali

Przyjechali w żniwa na wieś
 Kasia, Jaś i Władek
 Będą pomagali, ucieszył się dziadek
 Jaś leży pod gruszą
 Pod jabłunką Władek
 Opala się Kasia, zboże kosi dziadek
 Zeszli się wieczorem
 Kasia, Jaś i Władek
 Wszyscy uśmiechnięci i weseli
 Tylko smutny dziadek
 Zabił dziadek świnię, narobił kielbasy
 Wszystko zjedli miejskie grubasy
 Duży brzuch ma Jasio
 Siły nabrał Władek
 Kasia ma rumieńce
 Z głodu umarł dziadek
 Pogrzeb był uczciwy, podzielono spadek
 Wszyscy coś dostali
 Nawet dostał dziadek
 Bydło Jaś, dom Kasia
 Pole dostał Władek
 A łopata w tyłek
 Od grabarza dziadek
 Co będziecie jeść miejskie
 Grubasy
 Bo wam dziadek nie robi już
 Kielbasy

Tu zostanę

Urzędów – dawniej miasto królewskie,
 a teraz osada,
 Malowniczo położona w dolinie,
 Przez którą wśród łąk i lasów,
 rzeka zwana Urzędówką płynie.
 Na wzgórzu jest kościół,
 A za kościołem historyczne wały,
 Które przez jeńców tatarskich,
 W 1507 roku usypane zostały.
 Latem w lesie jagód i grzybów
 można uzbierać,
 I świeżego powietrza się nalykać.
 A w św. Otylii cudownej wody napić,
 Tu wszystko jest za darmo,
 Za nic nie trzeba płacić.
 Chodząc po tej urzędowskiej
 ziemi historycznej,
 Buraczanej i pszenicznej,
 patrząc na las i łąki kwiatami usłane,
 pomyślałem sobie, przecież
 jest tu tak pięknie,
 Tu się urodziłem i wychowałem,
 stąd już nigdzie nie wyjadę,
 Tu na zawsze zostanę.